

ΕΝΟΡΙΑΚΟ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΕΥΔΟΜΑΔΑΣ 6—12 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2020

**ΚΥΡΙΑΚΗ
6 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ**

Αγ. Νικολάου, Θαυματουργού

Ι' Λουκά, Λουκ. 13: 10-17

8.00πμ—Όρθρος και Θ. Λειτουργία

**ΣΑΒΒΑΤΟ
12 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ**

Αγ. Σπυρίδωνος,

8.00πμ—Όρθρος και Θ. Λειτουργία

**ΚΥΡΙΑΚΗ
13 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ**

Ευαγγελικά Αναγνώσματα—

Επιστολή – Κολασ. 3: 4-11

Ευαγγέλιο— Λουκ. 14: 16-24, Ματθ. 22:14

Άγιος Νικόλαος Αρχιεπίσκοπος Μύρων της Λυκίας, ο Θαυματουργός

Ο Άγιος Νικόλαος γεννήθηκε τον 3ο αιώνα μ.Χ. στα Πάταρα της Λυκίας, από γονείς ευσεβείς και πλουσίους και έδρασε την εποχή των αυτοκρατόρων Διοκλητιανού (284 - 304 μ.Χ.), Μαξιμιανού (286 - 305 μ.Χ.) και Μεγάλου Κωνσταντίνου.

Σε νεαρή ηλικία έμεινε ορφανός και κληρονόμος μιας μεγάλης περιουσίας. Αλλά ο Νικόλαος, εμπνεόμενος από φιλόανθρωπα συναισθήματα, διέθετε την περιουσία του για να ανακουφίζει άπορα, ορφανά, φτωχούς, χήρες, στενοχωρημένους οικογενειάρχες. Ένας μάλιστα, θα διέφθειρε τις τρεις κόρες του, προκειμένου να εξασφαλίσει χρήματα. Όταν το έμαθε αυτό ο Νικόλαος, μυστικά σε τρεις νύκτες εξασφάλισε την προίκα των τριών κοριτσιών, αφήνοντας 100 χρυσά φλουριά στην κάθε μία. Έτσι, οι τρεις κόρες αποκαταστάθηκαν και γλίτωσαν από βέβαιη διαφθορά.

Στην συνέχεια αφιερώθηκε στον ασκητικό βίο, λόγω όμως της ξεχωριστής αρετής του τιμήθηκε, χωρίς να το επιδιώξει, αρχικά με το αξίωμα του Ιερέα στα Πάταρα και συνέχεια με το αξίωμα του αρχιεπισκόπου Μύρων. Από τη θέση αυτή καθοδηγούσε με αγάπη το ποίμνιό του και ομολογούσε με παρηρησία την αλήθεια. Για το λόγο αυτό συνελήφθη από τους τοπικούς άρχοντες και ρίχτηκε στη φυλακή.

Όταν όμως ανήλθε στον αυτοκρατορικό θρόνο ο Μέγας Κωνσταντίνος ελευθερώθηκαν όλοι οι χριστιανοί και έτσι ο Νικόλαος επανήλθε στο αρχιεπισκοπικό θρόνο. Μάλιστα έλαβε μέρος στην Α' Οικουμενική Σύνοδο, όπου ξεχώρισε για τη σοφία και την ηθική του τελειότητα.

Ο Άγιος Νικόλαος ήταν προικισμένος και με το χάρισμα της θαυματουργίας με το οποίο έσωσε πολλούς ανθρώπους και όσο ήταν εν ζωή αλλά και μετά την κοίμησή του το 330 μ.Χ. Για παράδειγμα όταν κάποτε κινδύνευσε κάποιος στη θάλασσα - λόγω σφοδρών ανέμων - και επικαλέστηκε το όνομα του αγίου σώθηκε και μάλιστα ενώ βρισκόταν στη μέση του πελάγους βρέθηκε αβλαβής στο σπίτι του. Το θαύμα έγινε αμέσως γνωστό στην Πόλη και ο λαός προσήλθε αμέσως σε λιτανεία και αγρυπνία προκειμένου να τιμήσει το θαυματουργό Άγιο.

Απολυτίκιο του Αγ. Σπυρίδωνος

«Της Συνόδου της πρώτης ανεδείχθης υπέρμαχος και θαυματουργώ λόγω μόνω ποταμούς ανεχαίτισας,
Σπυρίδων μακάριε σοφέ . όθεν νεκρά σοι εκ τάφου προσφωνεί, και όφιν εις χρυσούν μετέβαλες .
και εν τω μέλπειν τας αγίας σου ευχάς, αγγέλους έσχες συλλειτουργούντας σοι ιερώτατε. Δόξα τω
δεδωκότι σοι ισχύν. Δόξα τω σε στεφανώσαντι. Δόξα τω ενεργούντι δια σου τοιαύτα τέρατα»

ΤΗΛΕΦΩΝΑ:

**ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ
9387 7693**

**Π. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
9383 4151**

**Π. ΕΦΡΑΙΜ
0490 378 215**

Ιστοσελίδα:

stvasiliosbrunswick.com.

**Κάθε ημέρα, στο
διάστημα
04.00—06.00 μ.μ.,
Ο πατήρ Αθανάσιος
και ο πατήρ Έφραίμ
βρίσκονται στο ναό
για εξομολόγηση
και κάθε πνευματική
ανάγκη.**

**~Ο άνθρωπος
όταν δεν ζητάει
τα δικαιώματά του
θα φωτίσει
ο Θεός
τον άλλον
να του τα δώσει**

Πνευματικές νουθεσίες
Αγίου Αμφιλοχίου της
Πάτμου

Τὸ πάθος τῆς ὑποκρισίας

«Υποκριτά, ἕκαστος ὑμῶν τῷ σαββάτῳ οὐ λύει τὸν βοῦν αὐτοῦ;»

Πολλές φορές οἱ θρησκευτικοὶ ἄρχοντες τοῦ Ἰσραὴλ κατηγοροῦσαν τὸν Ἰησοῦ πῶς μετὰ τὰ θαύματα ποὺ πραγματοποιοῦσε, παρέβαινε τὴν ἐντολὴ τοῦ Σαββάτου. «Καὶ διὰ τοῦτο ἐδίωκον τὸν Ἰησοῦν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ ἐζήτουν αὐτὸν ἀποκτεῖναι, ὅτι ταῦτα ἐποίει ἐν σαββάτῳ» (Ἰωάν. 5,16). Εἶχαν πέσει στὴν πλάνη ὡς πρὸς τὴν ἀκριβῆ τήρησιν τῆς ἐντολῆς ἢ «ὑπεκρίνοντο θεοσέβειαν», κατὰ τὴν ἀποψὴ κάποιου ἐρμηνευτοῦ. Τὸ πιὸ πιθανὸ ἦταν τὸ δεύτερο, ἐπειδὴ ὅλοι οἱ ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ ἦταν διακατεχόμενοι ἀπὸ τὸ πάθος τοῦ φθόνου ἐναντίον του. Στὸ σημερινὸ ἀνάγνωσμα βλέπουμε τὸν Κύριο στὴ συναγωγῇ κατὰ τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου νὰ θεραπεύει μία ἄρρωστη γυναῖκα καὶ ὁ ἀρχισυνάγωγος νὰ τὸν κατηγορεῖ πῶς παρέβη τὴν ἐντολὴ τοῦ Σαββάτου. Τότε ὁ καρδιογνώστης Κύριος τοῦ ἀποκάλυψε τὸ πάθος ποὺ εἶχε μέσα του. Τὸν ὀνόμασε ὑποκριτὴ (Λουκ. 13,15). Ἄς δοῦμε τὸ πάθος τῆς ὑποκρισίας.

Ὁ ὑποκριτὴς ἀρχισυνάγωγος

Ὁ Θεοφάνης ὁ Κεραμέας κάνει μία σπουδαία παρατήρησιν πάνω στὸ σημερινὸ θαῦμα τοῦ Κυρίου. Ὡς γνωστόν, κατὰ τὸ Σάββατο ἀργοῦσαν τὰ πάντα καὶ κανεὶς δὲν ἔκανε καμιά δουλειά. Ὁ Κύριος μετὰ τὸ νὰ θεραπεύει τὶς ἀσθένειες τῶν ἀνθρώπων «παρεῖχε τοῖς νόσοις σαββατισμόν», δηλ. ἔκανε τὶς ἀσθένειες νὰ ἀργοῦν. Πιὸ ἀπλὰ κατέπαυε τὴν ἐνέργειαν τῶν νόσων καὶ ἐλευθέρωνε τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴ δουλειὰ τῶν σωματικῶν παθῶν. Ὁ ἀρχισυνάγωγος ὅμως μέσα του καινοῦντο ἀπὸ τὸ πάθος τοῦ φθόνου ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐνῶ ὑποκρινόταν εὐσέβεια, ἔψαχνε νὰ βρεῖ ἀφορμὴ γιὰ νὰ ἐπιτεθεῖ στὸν Κύριο. Μετὰ τὴν θεραπείαν τῆς γυναίκας «διαρρήσει τὴν ἐνδομυχοῦσαν κακίαν», δηλ. σπάει τὴν καλὰ φυλαγμένη μέσα του κακία καὶ ἀρχίζει νὰ τὴν σκορπάει πρὸς τὰ ἔξω. Τὸ προσωπεῖο πέφτει καὶ παρουσιάζεται τὸ πρόσωπό του. Ἦταν ὑποκριτής.

Μία ἄλλη παρατήρησιν τοῦ ἁγίου Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας. Ὁ ἀρχισυνάγωγος, κατὰ τὸν Ἅγιο, ἦταν ὑποκριτὴς «καὶ εἴρων καὶ ὑπουργός» καὶ «βάσκανος» (ζηλιάρης). Αὐτός, λοιπόν, ὁ φθονερὸς ἄνθρωπος ἤθελε νὰ βλέπει τὴν γυναῖκα νὰ περπατᾷ σὰν τὰ τετράποδα, παρὰ νὰ πάρει τὸ γνωστὸ ἀνθρώπινο σχῆμα, δηλ. νὰ περπατᾷ ὅπως ὅλοι οἱ φυσιολογικοὶ καὶ ὑγιεῖς ἄνθρωποι. Προτιμοῦσε αὐτὸ «ἵνα μὴ Χριστὸς μεγαλύνηται, μηδὲ Θεὸς εἶναι ὑπὸ τῶν πραγμάτων κηρύττεται», γιὰ νὰ μὴ δοξάζεται ὁ Χριστὸς καὶ γιὰ νὰ μὴ φανερώνεται ἀπὸ τὰ θαύματα ἡ θεότητά Του. Εἶχε διεφθαρμένη κρίση. Εἶχε τὴν κρίση τοῦ ὑποκριτοῦ.

Τὸ πάθος τῆς ὑποκρισίας

Τὸ πάθος τῆς ὑποκρισίας εἶναι πάρα πολὺ φοβερὸ καὶ ἀπεχθές. Ὁ ποιητὴς ἅγιος Γρηγόριος τὸ ἐπισημαίνει: «Εἰσὶ γάρ, εἰσὶν ἀθλιώτεροί τινες», ὑπάρχουν ναί, καὶ κάποιοι πιὸ ἀξιολύπητοι. Αὐτοὶ ἐπαμφοτερίζουν στὴν πίστιν. Δὲ σέβονται τὰ τοῦ Θεοῦ καὶ εἶναι Εὐριπὸι τῶν λόγων. Οἱ ὑποκριτὲς εἶναι στοὺς ἀδυνάτους λιοντάρια καὶ στοὺς δυνατοὺς σκυλιὰ ποὺ γλείφουν. Τιμοῦν ὅ,τι εὐχαριστεῖ τοὺς ἄλλους καὶ ὅχι ὅ,τι τοὺς συμφέρει. Ἡ ὑποκρισία εἶναι μία κατάστασις ποὺ κάνει τὸν ἄνθρωπο διπλοπρόσωπο. Μάλιστα μέσα στὴν ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ ὁ ὑποκριτὴς ἐμπαίζει καὶ τὸ θεὸ καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ φθόνος, ποὺ εἶναι μητέρα τῆς ὑποκρισίας, κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ φθονεῖ τοὺς ἀρίστους, εἶναι σὰν νὰ ἀγαπᾷ τοὺς κακοὺς.

Ὁ ὑποκριτὴς ποὺ μάλιστα ἔχει καὶ πανοῦργο νοῦ, καταφέρνει πολλὰς φορές νὰ διαφεύγει τῆς προσοχῆς τῶν ἄλλων. Νὰ κρύβεται ἐπιμελῶς καὶ νὰ μὴν ἐκδηλώνει τὰ πραγματικά του αἰσθήματα. Μερικὲς φορές παρασκηνιακὰ ἐργάζεται καὶ εἶναι κρυφίνους καὶ περιέργος. Προφασίζεται εὐλάβεια, ἐνῶ στὴν ἰδιωτικὴ του ζωὴ καταλύει τοὺς νόμους τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπροφάσιστα κάνει ἐκεῖνο ποὺ θέλει, ἔστω κι ἂν αὐτὸ εἶναι ἀντίθετο μετὰ τὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὶς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας μας. Δημιουργεῖ τὴν ἐντύπωσιν πῶς εἶναι ἐπιστήθιος φίλος κάποιου καὶ σὲ κάποια εὐκαιρία τὸν προδίδει. Εἶναι διχασμένη προσωπικότητα, θέλει καὶ τὸ Θεό, ἀλλὰ τὸν τραβάει καὶ ὁ κόσμος, θέλγεται ἀπ'τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἀγαπᾷ καὶ τὰ μάταια. Τὶς περισσότερες φορές στὸν ὑποκριτὴ νικάει τὸ κακὸ καὶ ὁ κόσμος. Ἄν ἀποκαλυφθεῖ, τότε εἶναι ὁ ἀθλιέστερος τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀνυπόληπτος χριστιανός. Μεγάλον κακὸ ἔχουν κάνει οἱ διάφοροι ὑποκριτὲς κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ στὸ ἐκκλησιαστικὸ πλήρωμα. Ἐγιναν αἰτίαν νὰ ψυχρανθεῖ ἡ πίστις πολλῶν.

Ἀδελφοί μου,

Ἡ ὑποκρισία ἀνθεῖ στὸν κοσμικόν, ἀλλὰ καὶ στὸν ἐκκλησιαστικόν χῶρον. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ἀγωνίζονται γιὰ τὴν εὐσέβεια, τὴ δικαιοσύνη καὶ τὴν ἀγιότητα, ἐνῶ στὴν ἰδιωτικὴ τους ζωὴ εἶναι ἀσεβεῖς, ἄδικοι, σκληροὶ καὶ στερημένοι τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ὅσο πιὸ εὐθύς εἶναι ὁ ἄνθρωπος, τόσο πιὸ πολὺ τὸν ἐπισκιάζει ὁ Θεὸς καὶ τὸν χαριτώνει. Ὁ ὑποκριτής, ἔστω κι ἂν εἶναι συναρπαστικὸς στοὺς τρόπους του, ἀπωθεῖ. Ἀντίθετα, ὁ εἰλικρινὴς ἔστω κι ἂν δὲν ἔχει μεγάλα προσόντα, ἐλκύει τὸν ἄλλο. Τέτοιοι ἦσαν οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας. Αὐτοὺς ἄς μιμηθοῦμε στὴ ζωὴ μας.

Ἰωὴλ Φραγκᾶκος (Μητροπολίτης Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας)

